

Prekvapenia všade naokolo. A občas aj príjemné

TYPICKÁ CESTA NASPÄŤ DOMOV.

Jazda golfovými vozíkmi, spomínanie, kde sme zakotvili svoju vojnovú loď, plavba do zradného ústia neznámej rieky, vtiahnutie do vodopádov, ktoré nás vystrelili do tunelov pod Valhalou, skok z plávajúcej lode a sledovanie, ako *Veľký banán* mizne v dialke, určite už mieri nabráť ďalšiu skupinu šťastlivcov na cestu k sláve, smrti a podvodom na odloženie ragnaröku.

Ostatní *einherjarovia* nás privítali ako hrdinov a odniesli nás do hodovnej siene. Tam sme zistili, že Helgi pripravil špeciálne prekvapenie pre Samirah, vďaka upozorneniu samého Odina. Pri našom stole stál Amir Fadlan s tabuľkou na krku s nápisom NÁVŠTEVNÍK! SMRTELNÍK! NEZABÍJAŤ! a tváril sa popletene.

Niekoľkokrát zažmurkal, keď zbadal Sam. „Som – som z toho vedľa. Si skutočná?“

Samirah si skryla tvár do dlaní. Do očí sa jej nahrnuli slzy. „Hej. Som skutočná. A veľmi rada by som ťa objala.“

Alex ukázala na davy schádzajúce sa na večeru. „To radšej ne-rob. Pretože sme tu všetci tvoja širšia rodina, máš tu niekoľko po zuby ozbrojených mužských ochrancov.“

Uvedomil som si, že sa Alex do tej skupiny ráta tiež. Niekedy behom cesty sa z nej stal chalan.

„Toto je...“ Amir sa užasnuto obzeral. „Sam, ty tu *pracuješ*?“

Samirah zo seba vydala niečo ako smiech. „Áno, láska. Áno. A je Íd al-Fitr, však?“

Amir prikývol. „Naše rodiny dnes plánujú spoločnú večeru. Hneď teraz. Nevedel som, či budeš môcť...“

„Áno!“ Samirah sa obrátila ku mne. „Ospravedlníš ma u pánov?“

„Nijaké ospravedlnenie netreba,“ ubezpečil som ju. „Znamená to, že ramadán sa skončil?“

„Áno!“

Usmial som sa. „Niekedy v týždni ťa pozvem na obed. Najeme sa na slniečku a budeme sa smiať a smiať.“

„Dohodnuté!“ Roztiahla ruky, akoby ma objímala.

Napodobnil som ju.

Alex sa zaškeril. „Zdá sa, že ma budú potrebovať do počtu, ak ma všetci ospravedlníte.“

Nechcelo sa mi ho ospravedlňovať, no nič iné mi nezostávalo. Sam, Amir a Alex zmizli sláviť Íd al-Fitr a skonzumovať kopy dobrôt.

My ostatní sme celý večer popíjali medovinu, niekoľko tisíc-krát sa nechali potľapkať po chrbte, vypočuli si prejavy pánov o tom, akí sme skvelí, aj keď za ich čias bývali hrdinovia *omnoho* lepší. Nad nami v korunách stromov Laeradru pobehovali ako obyčajne veвериčky a vombaty a jelenčeky. Valkýry svištali sem a tam a roznášali jedlo a medovinu.

Ku koncu oslavy sa nás Thomas Jefferson mladší pokúsil naučiť zopár svojich pochodových piesní od štyridsiatej piatej masachusettskej. Nedonosenc Gunderson a Mallory Keenová do seba striedavo hádzali taniere, motali sa uličkami a bozkávali sa,